

Το όνειρο του Άρη Μπινιάρη

«Πέρσες» του Αισχύλου από τον ΘΟΚ

Θα πωρρώ πως το όνειρο του Άρη Μπινιάρη πραγματοποιήθηκε. Κρίνοντας από την ιδιαίτερη φροντίδα και προσοχή που έδωσε στο στοιχείο του Χορού, από την ολόψυχη ανταπόκριση στην πρόκληση και την ενεργό συμμετοχή των μελών του, συμπεραίνω ότι έτσι είχε οραματιστεί την παράστασή του. Είχε στη διάθεσή του δυνατές μονάδες, δυνατές ακριβώς στον τομέα του σωματικού παιξίματος, στην ικανότητα να κρατήσουν τον ρυθμό.

Η ένταση οδηγούσε τους ηθοποιούς σε απαγγελία του κειμένου και δημιουργούσε την αίσθηση βαρύγδουπης μεγαλοστομίας

Είχε τη Λία Χαράκη στη διδασκαλία της κίνησης και της ιδιαίτερης κινησιολογικής συγκέντρωσης, γνώριμης από τις χορογραφίες και τις σόλο εκτελέσεις στις δικές της παραγωγές. Τα μουσικά όργανα τρελαίνονταν στα χέρια των ηθοποιών.

Όλοι ενώνονταν σε ενιαίες δονήσεις. Η μετρική διδασκαλία ακουγόταν εμπεδωμένη...

Σ' αυτό το σημείο θα βγω έξω από το όραμα του σκηνοθέτη και θα αναφερθώ σε όσα δεν περιλήφθηκαν σ' αυτό. Το θέμα της παρόδου ήταν εντυπωσιακό, αλλά πολύ σύντομο άρχιζε να αντιλαμβάνεται κανείς ότι είναι αυτάρκες, αποσυνδεδεμένο από το κατακερματισμένο κείμενο. Η ένταση κόχλαζε από μόνη της, οι υπογραμμίσεις, οι απομονώσεις και οι επαναλήψεις κάποιων στίχων δεν υπάκουαν σε άλλη λογική εκτός από τον εσωτερικό ρυθμό της κινησιολογικής και της ακουστικής έντασης. Η ένταση οδηγούσε τους ηθοποιούς σε απαγγελία του κειμένου και δημιουργούσε την αίσθηση βαρύγδουπης μεγαλοστομίας.

Η ψαλίδα μεταξύ του δρώμενου και

της νοηματικής και συναισθηματικής ροής του κειμένου δεν έκλεισε με την εμφάνιση της Άτοσσας της Καρυοφυλλιάς Καραμπέτη. Η υποκριτική δυνατότητα της ηθοποιού δεν αμφισβητείται, όπως και η ικανότητά της να κάνει τον τραγικό λόγο να ηχεί επιβλητικά. Αλλά η επιμονή του σκηνοθέτη να ζητεί από τους ηθοποιούς τον τονισμό και επανάληψη κάποιων στίχων δεν πρόσφερε κάτι στο πλάσιμο του ρόλου της Άτοσσας. Είμαι σίγουρη ότι όσοι είδαν την παράσταση εντυπωσιάστηκαν από την ικανότητα της ηθοποιού να κρατήσει το δερβισικό στροβίλισμα για δέκα λεπτά και να μην χάνει ούτε τον ρυθμό, ούτε τα λόγια της. Όμως κι' εδώ, όπως και στο θέαμα του κοχλάζοντος Χορού, το μέσο παρέμεινε μέσο και ο σκοπός του σκηνοθέτη να παρουσιάσει την εμφάνιση του φαντάσματος του Δαρείου ως αποτέλεσμα

της εκστατικής κατάστασης της Άτοσσας έκανε λιγότερη εντύπωση από το στροβίλισμα ως τέτοιο. Η σκηνή δεν απογειώθηκε και λόγω της αδιάφορης παρουσίας του Νίκου Ψαρρά. Δυστυχώς, την ίδια έκφραση θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω για την ερμηνεία του ρόλου του Ξέρξη από τον Αντώνη Μυριαγκό, τον οποίο θεωρώ εξαιρετικό ηθοποιό από τις δουλιές του στο «Άπτις».

Δεν είδα ενιαία αισθητική στα κοστούμια της Ελένης Τζirkαλλή. Η σκηνική κατασκευή του Κωνσταντίνου Λουκά ελπίζω να μην περιείχε απλοϊκό υπαινιγμό για την άνοδο και την πτώση... λυπάμαι αν ερμηνεύω αυθαίρετα, αλλά δεν μπορούσα να διαβάσω το σχήμα της αλλιώς. Οι φωτισμοί του Γιώργου Κουκουμά σαφώς ανήκαν στα καλά στοιχεία της παράστασης.

Νόνα Μολέσκη